

El vicepresident primer

Li recordo, senyor Robles, que aquest torn és justament únicament per posicionar-se sobre les esmenes. Òbviament, sempre es fa algun comentari aleatori, però en realitat el punt és exclusivament per posicionar-se sobre les esmenes. Senyora Rigau, vostè em demana la paraula, lògicament la té.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. El senyor Robles, veig que no ha entès el símil que li he fet. N'hi faré un altre, tret de la sèrie aquella del *Sí, ministre*. El ministre que visita un hospital i, parlant després amb tots els metges i el personal, li diuen: «Hem fet molta recerca, estem elaborant grans projectes, però si no tinguéssim malalts encara en faríem molt més.»

Gràcies.

El president

Fem, doncs, la votació. En primer lloc, votarem el punt 1, que té una esmena acceptada, el 4 i el 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 15 vots a favor i 115 vots en contra.

Seguidament, votariem els punts 2, 3 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 3 vots a favor, 114 vots en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política informativa (tram. 302-00024/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció sobre la política informativa, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president... Senyores i senyors diputats, la interpel·lació de Convergència i Unió sobre política informativa ha de pivotar, com saben vostès, sobre diversos temes: la Llei de la Corporació, les audiències, els drets de futbol. Però, sense cap il·lusió –i els ho dic rotundament– hem centrat la moció sobre els dos aspectes més urgents, que vostès tenen a les seves mans.

La part B d'aquesta moció fa referència a TV3 a València. Vull pronunciar-me sense matisos a favor de les gestions que està fent el Partit Popular de Catalunya i el conseller de Cultura –que ara no hi és–, però ell ho sap. La mateixa moció ho reclama i celebrem qualsevol pas, per petit que sigui, en la línia de guanyar temps per evitar el tancament anunciat. Però cal entendre l'origen dels mals de TV3 a València. La història assenyala també al Partit Popular a València; també assenyala diversos ministres socialistes. La història d'ara, els fets que ara ens ocupen, s'inicien amb la voluntat del Partit Socialista d'atorgar dues noves llicències de televisió en obert analògiques. L'atorgant és el ministre d'Indústria i Energia, aleshores, senyor José Montilla.

La història continua, i té un punt culminant, determinant: la reunió, a la tardor del 2005, entre el, aleshores, ministre d'Indústria –avui molt honorable president de la Generalitat de Catalunya– i també un destacat diputat d'Esquerra Republicana –avui conseller– i l'Associació Cultural del País Valencià. Allà es convenç l'Associació a deixar l'espectre radioelèctric pel qual emet, pel qual ha estat emetent durant vint-i-un anys TV3 i durant quinze anys el Canal 33, i passar-se als canals digitals terrestres números 47 i 55, que convé recordar que continuen avui sent titularitat de l'Estat.

Entendran, per tant, que la moció faci èmfasi molt directe a la necessitat d'actuar sobre el Ministeri, per fer complir uns acords que va empènyer el, aleshores, ministre d'Indústria i Energia i avui president de la Generalitat de Catalunya. Volem creure que aquells acords eren per complir-se. Volem creure que..., no ho volem creure, que eren per enredar a l'Acció Cultural del País Valencià.

La segona part de la moció fa referència, amb la lletra A, al cas Bolaño. És un tema greu, molt greu. No només per la política, no per Convergència i Unió, no pel tripartit, o no només pel tripartit, sinó sobretot per la salut de la nostra democràcia. No es tracta d'aprofitar els fets; jo no ho faré, no ho farà Convergència i Unió per fer politiqueria. No es un tema de Convergència i Unió enfront del tripartit, o un tema de Convergència i Unió enfront del Partit Socialista. No és un tema ni d'un catalanista contra un que no ho és. Es tracta de fer un gest inequívoc a favor de la llibertat d'expressió i el dret a la informació. Crec que d'això ningú en té la titularitat exclusiva.

Deia que els fets són gravíssims i convé escenificar-los una mica. Imaginin-se vostès per un moment que jo sóc el director de l'Oficina de Comunicació del senyor president de la Generalitat de Catalunya, i que els truco a vostès. (*Veus de fons.*) Doncs, imaginin-s'ho, senyores i senyors diputats. Home d'altíssima confiança, seria jo, del president de Catalunya. I entre altres coses, els «espeto» –i deixin-m'ho dir perquè sentit és molt més dur que llegit–: «Te juro que no voy a parar hasta joderte –te juro que no voy a parar hasta joderte. Vamos a por vosotros, os vamos a hundir.» Imaginin-s'ho. Sona diferent, sentit, de llegit. I diguin-me com els sona a vostès, perquè en tot cas això ho van sentir, un sotsdirector, un redactor en cap i un redactor de la secció de política.

Coneguts els fets, la denúncia que fem no és en defensa d'una ideologia o d'un partit polític, és en defensa de la llibertat d'expressió i els drets a la informació. I veig algun diputat que va anar a la presó, precisament, per defensar aquestes coses. Jo podria acarnissar-me, amb les declaracions del president de la Generalitat de Catalunya. És massa evident que ell es va equivocar quan va dir allò de «ni s'ha pressionat, ni es pressionarà els periodistes», és massa evident que es va equivocar. Si jo ho fes, si m'acarnisses amb això, els diputats prendrien posicions partidistes i aquesta no és la nostra intenció. La intenció és eradicar sense embuts, sense matisos, aquestes pràctiques per la via de cessar a qui ho practica. Pot haver-hi la intenció d'empetitir els fets, ubicar-ho com un problema de relacions personals, ubicar-ho com un problema de formes, un *calentón*, un escalfament. Escoltin, no, no... Els fets coneguts –i un es tem que només siguin la punta de l'iceberg– es produeixen quan el director

de l'Oficina de Comunicació veu part de l'estratègia del Partit Socialista amb relació a l'Estatut posada al descobert i amenaça el missatger, i amenaça tot un grup editorial. Nosaltres vàrem demanar aclariments, compareixences. Res de res. Ens serveix, de totes maneres, la intervenció d'ofici i amb caràcter d'urgència que va fer el Col·legi de Periodistes. El seu pronunciament és inequívoc. Diu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

«Aquest col·legi considera que és del tot incompatible l'estil i actitud posats de manifest en aquesta ocasió amb l'exercici del càrrec de director de Comunicació de la Presidència de la Generalitat de Catalunya.» «Incompatible» vol dir «incompatible». Deixin-me, per acabar, apel·lar a oblidar la consigna de partit. I a jutjar, jutgin vostès, senyores i senyors diputats, si l'amenaça de periodistes és una pràctica que cal o no eradicar.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president. Aquesta és una moció –i els ho dic de veritat, especialment en la part de l'afer del senyor Bolaño– que faig profundament a disgust i amb tristesa, però amb l'esperança que la classe política d'aquest país sabrà estar a l'alçada, perquè ningú pot ser partícip d'això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol Ferrusola, de vegades el mètode, la manera, els continguts, fins i tot la persona que formula la seva intervenció en aquest faristol, doncs, marquen una miqueta el que pretén el seu grup parlamentari o el que ha de ser l'actuació del seu grup parlamentari. Jo sóc conscient i sé que vostès tenen—en el millor sentit de la paraula, eh?— un debat intern sobre el tipus d'oposició que s'ha de fer al Parlament de Catalunya; ho han manifestat alguna vegada en els mitjans de comunicació. Uns de vostès volen fer una oposició assenyada, constructiva, i uns altres de vostès volen, doncs, fer-ne una de més dura, de més tremendista, de més contundent, si em permet l'expressió. I jo i el meu grup els acceptem les dues, les dues són legítimes, evidentment, no? Uns volen pactar els acords i uns altres prefereixen estripar una mica més, i això evidentment que és legítim.

Ara bé, dit això, les intervencions que tenen lloc en aquest faristol o les mocions que vostès ens presenten haurien de tenir, i si em permet l'expressió, i li ho dic amb tot el respecte, una certa coherència, és a dir, que hi hagués una correspondència entre el que diuen el primer apartat i el segon, entre la intervenció que es fa quan es fa la interpel·lació o el contingut de la moció. Vostès aquí han barrejat coses que són absolutament diferents i que s'haurien d'haver plantejat en espais i en el temps d'una manera, al nostre entendre, absolutament diferent. Vostè no va ser la persona que va fer la interpel·lació, i vostè fa la moció, i jo crec que la fa amb un sentit realment diferent de com es va fer la interpel·lació; de totes maneres, barrejant elements i aspectes que al nostre entendre haurien d'anar separats.

Miri, la primera part de la moció parla del senyor Bolaño, i és un punt, una situació absolutament puntual, en la qual el senyor Bolaño va demanar excuses, en la qual el senyor Bolaño va arreglar el tema on l'havia d'arreglar i en la qual no es pot fer extensiva aquesta actitud, aquest *calentón* que vostè ha comentat, al que és la política, al que són les polítiques que pugui fer un govern. Per tant, vostè està barrejant un tema tan important per al país i per a la difusió de la cultura i de la llengua catalana, com és que TV3 es pugui veure a les illes i al País Valencià, amb

una qüestió puntual que l'està utilitzant vostè a la brega política per criticar el president de la Generalitat, com ha fet, barrejant-lo, criticant l'acció del Govern, barrejant totes aquestes coses.

Per això li deia que a vegades, quan es puja aquí dalt, hi ha una actitud diferent, depèn de qui planteja el mètode, el contingut i les coses. I ens dóna la impressió que vostès, aprofitant tot l'assumpte que tenim entre mans de la televisió al País Valencià, fan un mal servei a aquesta televisió i amb aquest plantejament, barrejant-ho amb temes absolutament de batalla política de curta volada, de molt curta volada, senyor Pujol Ferrusola.

En aquest sentit, ja li dic, nosaltres hauríem preferit que seccionés això, que fes vostè dues interpel·lacions, que fes vostè dues mocions, amb el benentès que segurament en la segona, en la que es demana que TV3 i el Govern facin tot el possible per poder veure TV3 al País Valencià, hauríem votat entusiàsticament. Però barrejant vostès les coses com fan, intentant simplement l'erosió del Govern, nosaltres els hem de dir, lamentant-ho molt, que tenim una actitud diferent a la primera part de la seva moció i una actitud absolutament diferent a la segona part.

Ara, només li vull dir, abans d'acabar, dues coses. Nosaltres creiem que està garantida la llibertat d'informació i la llibertat professional. No sols creiem que està garantida, sinó que li ben asseguro que tot el Govern de la Generalitat està treballant i treballarà sempre perquè això estigui garantit. I, en tot cas, quan hi hagi un element puntual que pugui distorsionar aquesta opció política, doncs, serà plantejat i dit, i estic segur que serà el mateix Govern de la Generalitat el que ho corregirà.

I la segona: jo voldria recordar-li –i ara hem tingut, en aquest mateix plenari, ocasió de poder-ho discutir– que l'única vegada que en aquest Parlament de Catalunya s'ha pogut dir que hi havia un grup parlamentari o un govern que feia anotacions manuals al costat d'estudis i de ressenyes de persones que treballaven en l'àmbit de la informació va ser en l'època en què governava el senyor Pujol, que era conseller de Presidència el senyor Trias, i que en aquest moment vostès saben que van aparèixer uns documents l'any passat on hi havien apreciacions específiques sobre els graus

d'addicció al règim en l'anterior Govern de Convergència i Unió. És l'única vegada que hi ha hagut una intervenció personalitzada en els mitjans de comunicació...

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

...no ara, que és una qüestió puntual.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, continuaré amb les reflexions que feia el senyor Joan Ferran, agafant també la nota del Col·legi de Periodistes, la mateixa nota de la qual ha fet esment el senyor Oriol Pujol, perquè, és clar, si l'ha de fer només en una part i nos deixem l'altra, tampoc no fem justícia a allò que diuen els mateixos periodistes al nostre país, no?

La nota diu: «Aquest col·legi vol cridar l'atenció sobre el punt crític a què en molts casos han arribat les relacions entre informadors i representants de les diverses formacions polítiques. De fa molts anys, es tracta d'unes relacions que en més d'una ocasió apareixen condicionades per les pressions, intimidacions i absència del més essencial respecte democràtic i que s'han repetit en governs i legislatures diferents, de diferents tendències polítiques.»

Dic això perquè tots plegats hauríem de fer una mica de reflexió. En el cas que ens ocupa, que ha provocat la primera part de la seva moció, jo crec que se li dona a un cas particular una rellevància com si això fos la norma de l'actuació de l'actual Govern de la Generalitat. I el mateix conseller de Cultura, en mitjans de comunicació, i el mateix president de la Generalitat han explicat que hi ha hagut una distribució de

funcions que farà que en el futur aquestes circumstàncies no es puguin tornar a produir.

Però deia el conseller de Cultura en la seva compareixença, quan hi va haver la interpel·lació per part de la il·lustre diputada Joana Ortega, qualificava el fet, el que afectava el director de Comunicació de la Presidència, d'un fet «lamentable, desafortunat, inadequat, amb un comportament inadequat, que qui el va protagonitzar va ser el primer a reconèixer-ho» –cosa que no ha passat en altres ocasions que s'han donat circumstàncies semblants o superiors–, «demandar-ne excuses i refer la relació amb la persona que havia protagonitzat conjuntament amb ell l'episodi, i em consta», deia el conseller de Cultura, «que en aquests moments hi ha una relació normalitzada.» Aquests fets, deia el conseller de Cultura, no es poden repetir, i des d'aquest punt de vista tot el nostre suport, el del nostre grup parlamentari, perquè això no torni a passar. Els periodistes del nostre país ens ho agrairan. Però no donem a l'anècdota la categoria de norma, perquè d'aquesta manera produïm allò que tot sovint passa, que es produeix un allunyament entre lo que és la política i la ciutadania o entre la ciutadania i la política, tant se val.

Aquesta vegada hi ha hagut publicitat, hi ha hagut propòsit d'esmena, hi ha hagut en certa manera, a partir d'aquest fet, la garantia que aquestes circumstàncies no es produiran en el futur, perquè, si es tornen a produir, almenys ara els periodistes saben que, si ho denuncien, tindran tota la cobertura d'aquest Parlament.

L'altra part de la moció feia referència a les condicions d'emissió de Televisió de Catalunya al País Valencià. No cal dir que compartim amb vostès al cent per cent d'allò a què vostès feien referència en la seva moció. Compartim tot allò que fa referència a la voluntat de continuar les emissions, a la defensa d'un espai comunicacional cultural i lingüístic comú, en tot això estem d'acord, al cent per cent.

No podem estar d'acord en la instrumentalització que creiem que hi ha, política, en el sentit d'intentar involucrar l'actual president de la Generalitat en una espècie d'acords que no poden tindre ni el rang ni la categoria d'acords, no podem estar-hi d'acord. I, a més a més, això forma part del teixit sensible del nostre país. Jo, al senyor Oriol Pujol

Ferrusola i els seus companys de grup, els recordaria, com a nacionalistes que són, que en un país com el nostre, que té encara, desafortunadament, estructures institucionals febles, determinada manera de fer oposició i en segons quins temes va en contra dels interessos de tots plegats, no només del Govern de Catalunya, sinó del conjunt de la ciutadania de Catalunya. El tema del català, de la llengua catalana, la cultura catalana i el tema territorial del País Valencià és un tema en el qual tots hem d'actuar amb rigor i amb molta més responsabilitat.

Per això, el sentit de les esmenes que els hi hem presentat, que van en aquesta línia. Sabem que hi ha la voluntat de transaccionar i acceptar parcialment aquestes esmenes i els agraiem que així sigui, perquè això sí que va en defensa dels interessos del conjunt dels ciutadans de parla catalana i de parla no catalana del País Valencià també.

Gràcies, senyores i senyors...

El president

Té la paraula ara, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és cert que no és la primera vegada que parlem en aquest Parlament d'aquest tipus de coses, no?, malauradament. I tenia raó el senyor Ferran quan feia referència que en l'etapa de Govern de Convergència i Unió, doncs, es van fer informes sobre l'orientació política dels periodistes. Però també és cert, senyor Ferran, que hi va haver un informe del tripartit sobre com controlar els mitjans de comunicació públics i privats. Uns informes, senyor Ferran, leninistes, impropis d'una democràcia consolidada com la nostra i que contenien comentaris despectius envers periodistes, judicis de valor sobre mitjans i estratègies per fer-se amb el control polític dels mitjans. Senyor Ferran, el senyor Sellarès va haver de plegar, i el va nomenar el seu Govern.

Vostès, senyores i senyors diputats, Convergència i Unió, tripartit, són dues cares de la mateixa moneda. Govern qui governi, dediquen les seves energies a controlar i a assenyalar amb el dit periodistes afins. Ara el director de l'Oficina de Comunicació de la Presidència del senyor Montilla dóna un pas més, passa de l'informe a l'amenaça. És cert que el senyor Bolaño va demanar disculpes, i això l'honora. Però en democràcia, senyores i senyors diputats, els errors es paguen amb la dimissió. No crec, senyores i senyors diputats, que els catalans vulguin, vulguem continuar, seguir pagant amb els nostres impostos el sou d'un personatge que, amb una actitud mafiosa, amenaça periodistes pel simple fet de fer la seva feina. I tot això, senyores i senyors diputats, davant del silenci còmplice del seu cap, del president de la Generalitat de Catalunya, que calla –i ja saben vostès que el que calla atorga–, compartint no només el fons, sinó també les formes, del seu director de Comunicació. Per aquesta raó, senyores i senyors diputats, nosaltres donarem suport a aquesta primera part de la moció.

I, pel que fa a la segona, miri, jo crec que no ens podem enganyar, no?, amb tot el que està passant. Ara he escoltat la intervenció del diputat d'Esquerra Republicana, i jo no sé si no li han explicat bé com ha anat tot això, o vostè, doncs, no ho ha interpretat bé, no?, però la situació en què es troba en aquests moments TV3 a la Comunitat Valenciana és fruit d'una decisió de l'anterior ministre d'Indústria i ara president de la Generalitat, el senyor Montilla, que va adjudicar al canal privat La Sexta les freqüències per les quals emetia TV3 a la Comunitat Valenciana. És això, senyors diputats! I, per tant, deixant en una situació d'alegalitat la retransmissió del canal de TV3 a la Comunitat Valenciana.

I vostès què li volen dir al Govern valencià? Que incompleixi la llei? Que es faci insubmís? Ja sé que per vostès és una cosa normal, no?, no complir les lleis i transgredir-les. Però vostès no poden demanar a través d'una moció, demanar al Govern de la Comunitat Valenciana que no faci el que ha de fer. I, miri, si volen responsabilitats, busquin-les en qui ocupa la presidència del Govern de Catalunya, que quan era ministre va decidir treure les freqüències a TV3 per donar-les a la cadena privada La Sexta, no?

En qualsevol cas, s'ha dit, nosaltres estem fent gestions davant del Govern valencià per tal de donar una solució al problema, que podria passar, òbviament, per la reciprocitat de les emissions, que en aquest moment no es produeix, no? Però, facin cas; siguem respectuosos amb la llei i, sobretot, no enganyem els ciutadans: aquesta no és una responsabilitat del Govern valencià, el Govern valencià el que està fent és complir els seus compromisos, complir la llei, i són altres, que estan precisament en els seus escons, els que haurien de donar la cara i explicar per què van permetre que TV3 deixés de veure's a la Comunitat Valenciana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Mòdol demanava la paraula...?

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president; trenta segons per al·lusions considero que incorrectes...

El president

Trenta segons.

El Sr. Mòdol i Bresolí

...per part del senyor Sirera. Perquè, home!, el que hauria d'estudiar una mica més és ell. La distribució de les freqüències, de les freqüències de televisió digital terrestre, és competència de la Generalitat Valenciana, igual com a Catalunya és competència de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la realitat. I allò de les dos cares de la mateixa moneda i de saltar taulells, deu ser per la qüestió del senyor Urdaci i Telemadrid; deuen ser les dos cares de la mateixa moneda, no?

Gràcies.

(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)

El president

Senyor Sirera? *(Veus de fons.)* Trenta segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Breument, vostè pot criticar el que vulgui Telemadrid, però, miri, cap responsable polític del Govern ha hagut de dimitir com el seu responsable de Comunicació, que va haver de dimitir per fer un informe leninista, sectari i impropri d'una democràcia consolidada com la nostra.

El president

Té la paraula la senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per fi, en el nostre torn de posicionament, volíem, senyor Pujol, lamentar –i també li ho vam dir a la senyora Ortega després de la interpel·lació–, que en la interpel·lació es barregessin tants temes –vostè ho ha dit a l'inici–, alguns amb importàncies diverses, i, en tot cas, que finalment la moció que avui ens presenta, presenti, d'una banda, un fet puntual, al qual ara em referiré, i que no deixa de ser greu, però amb un altre tema molt més cabdal i d'una transcendència molt diferent com és el suport a la cultura, a la llengua i a la llibertat d'expressió en la nostra llengua.

Nosaltres, igual que el Grup Socialistes i el Grup d'Esquerra Republicana hem presentat una esmena a la moció que vostès presenten en diverses direccions. La primera, sol·licitant suprimir el primer apartat de la seva moció, perquè entenem que si l'objectiu era, com vostè ens deia, de superar consignes partidistes, potser el més clar i el més evident hagués estat presentar una moció en què tots els grups ens sentíssim còmodes per poder-hi donar suport en suport del que està passant al País Valencià amb les emissions de TV3, i no pas intentar barrejar diversos temes, com li deia ara fa un moment.

Sense negar la gravetat dels fets, que ja se n'ha fet referència, que ja es van reconèixer com a tals, i, evidentment, demostrant que el nostre estil no..., és un estil, una actitud que nosaltres no compartim, i és evident que no se'n pot derivar, com

vostè fa en la seva moció, o en la moció del seu grup, que la política informativa del Govern té aquesta actitud i aquest estil, i, per tant, no ens sembla que aquesta sigui la conseqüència derivada.

D'altra banda, com li recordava ara el senyor Mòdol quan li llegia la nota del Col·legi de Periodistes, aquest és un país petit, on els cercles d'informació, d'opinió i de comunicació entre la classe política i els mitjans de comunicació és reduït i on la majoria de la gent es coneix i coneix les seves pràctiques i formes de funcionament i, per tant, cadascú sap com treballa cada partit i cada govern, i més enllà de les mocions, coneixem les diferents pràctiques.

En aquest punt no me'n puc estar de dir, senyor Sirera, que, per molt que a casa nostra tinguem molts fets pels quals criticar i probablement algunes coses per corregir, que, com li deia, tots coneixem, les nostres formes de funcionament o les diferents formes amb què cadascú funciona estan molt lluny dels nivells de manipulació a què el seu partit a nivell de l'Estat o a nivell de la Comunitat de Madrid ha acabat arribant: vagues generals que no existeixen, com ara li recordaven; comunitats autònomes on hi han ciutadans de primera i de segona, o, fins i tot, manipulació informativa a tot un país en estat de xoc després d'un atemptat. Sincerament, aquí mai hem arribat i dubto que mai arribem ni tan sols a acostar-nos en aquests nivells de manipulació, i per tant, fa feredat sentir-lo criticar segons quines coses tenint això al darrere.

Per tant, per referir-nos a la segona part de la moció, hem presentat també esmenes de modificació, que sabem que s'han estat comentant i que esperem que puguem finalment acordar i votar en bloc, perquè creiem que l'objectiu final ha de ser precisament un recolzament unànim o, com a mínim, majoritari, com ha estat habitual en aquesta cambra, primer, per reconèixer i donar suport a la tasca que, m'agradaria mencionar de nou, Acció Cultural del País Valencià està fent i encara fa per preservar aquestes emissions al País Valencià, una tasca que compta amb el suport polític –i dimarts de nou ho demostràvem en un acte organitzat per Òmnium

Cultural, on algun de nosaltres estàvem allà–, però també un suport que li hem donat la major part dels grups d'aquesta cambra, com deia.

I coincidim, també, espero, tots els grups parlamentaris, que, a partir també de mocions com la d'avui, puguem demanar o demostrar aquesta unanimitat. Em sembla que aquest hauria de ser l'objectiu, o així vostè ens pretenia fer creure que era l'objectiu de la moció que presenten avui, i per això esperem que, finalment, puguem votar aquelles esmenes que ho facin possible.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Estimats diputats i diputades, en primer lloc, valorem el primer punt de la moció, i concentrem-nos en el que és el contingut, que és el que veníem dient i venien dient altres grups.

Pel que fa referència a cessar el senyor Antonio Bolaño, nosaltres hi votarem favorablement. I hi votarem favorablement perquè creiem que no és lícit ni legítim pressionar, encara que es demanin disculpes, a cap mitjà de comunicació perquè intentin o perquè s'intenti canviar l'opinió informativa, lliurement informar els ciutadans sobre determinats assumptes.

Ara bé, tot i que hi votarem a favor, també abans s'ha parlat de coherència per part d'algun portaveu del Grup de Convergència i Unió, i parlant de coherència, doncs, amb aquesta mateixa coherència, el segon punt parla que hi hagi una actitud de funció informativa i periodística, una llibertat informativa professional, i això és totalment incompatible i incoherent amb els informes que es feien durant l'època de Convergència, mentre estava el Govern, respecte a la ideologia, el comportament i, fins i tot, l'actitud lingüística dels treballadors de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Per tant, els demano coherència, i no deixa de ser sorprenent que aquesta moció..., que ja avanço que –també, per no veure de qui ve i qui ho proposa– hi votarem a favor. Però que tinguin vostès en compte que, home!, és una mica incoherent presentar això quan vostès estaven fent informes, i tota la ciutadania que ens està veient ho coneix perfectament.

Per altra banda, també, respecte al punt 3, parla d'establir els mecanismes adients. Nosaltres donem per fet..., o creïem que aquí teníem els mecanismes adients per tenir una situació de llibertat informativa. Però també m'agradaria parlar, no només del cas del senyor Bolaño i del cas de *La Vanguardia*, parlem clar..., hi han molts casos de molts periodistes a Catalunya que són pressionats però no tenen ni la força ni el suport per poder-ho denunciar com ha fet el senyor Barbeta. I això també s'ha de dir: hi ha molts periodistes a Catalunya que no poden fer el que ha fet aquest periodista de *La Vanguardia*.

Per tant, no només denunciem aquí el cas del senyor Bolaño, sinó totes les pressions que es facin sobre qualsevol periodista a Catalunya per publicar o no publicar una notícia. I això vostès saben que succeeix i que ha succeït per desgràcia en moltes ocasions. No està per donar lliçons, ni el Govern actual ni el Govern dels darrers vint-i-tres anys, per donar lliçons de llibertat informativa.

Per altra banda, creiem que s'ha barrejat dos conceptes absolutament diferents. Un és la llibertat informativa, les coaccions i la pressió política que han rebut sistemàticament molts periodistes a Catalunya durant els darrers anys, i una altra cosa és les llicències que tenien, en aquest cas, i que ja no tenen, i que estan en una situació d'il·legalitat, les freqüències de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Crec que són temes absolutament diferents; es plantegen juntament per interès polític, però no tenen absolutament res a veure.

En qualsevol cas, nosaltres en algun punt..., a la majoria de punts hi votarem en contra, i en alguns ens hi abstindrem. I per què? Perquè ens sembla molt bé que es plantegi que es pugui veure TV3 a la Comunitat Valenciana o a la comunitat balear, ens sembla magnífic. El que ens sembla també magnífic, i és el nostre model de

televisió pública, és que les televisions autonòmiques es puguin veure a qualsevol punt de tot Espanya. O tenim por que es vegin totes les televisions autonòmiques a tot arreu? Perquè només demanem que es vegin aquí..., o que es vegi, millor dit, a València i a Balears la televisió catalana. Doncs, bé, molt bé, apostem per aquest model, i que es vegi a Andalusia, i que es vegi a Madrid, i que es vegi a Galícia, i que es vegi la televisió andalusa aquí, i la gallega, i la madrilenya, i totes. Perquè aquest és el model que nosaltres tenim; un model en què els ciutadans puguin veure totes les televisions públiques. O és que hi ha alguna por que es vegin totes les televisions públiques a Catalunya? Perquè no he vist cap moció aquí, ni veig enlloc, que es plantegi el contrari. O és que sempre demanem per a nosaltres i no volem que els altres posin les seves freqüències aquí? Doncs, nosaltres tenim un model que demana això. I estic convençut que molts ciutadans que avui han de pagar per poder veure el Canal Sur, per poder veure Telemadrid, per poder veure Canal 9... El que volem és que sigui gratuït i que sigui un servei d'una televisió pública, perquè el servei públic és això, és que la gent pugui tenir accés a tota la informació. I com que creiem en l'estat de les autonomies, creiem que tots els ciutadans, independentment d'on visquin, poden i han de conèixer la informació de qualsevol autonomia.

Perquè ens agradaria veure què pensen a València i a Balears quan aquí a Catalunya es parla de l'imperi i es parla dels Països Catalans. Què pensen des d'allà? Els agradarà sentir-ho? No els agradarà? Tinc alguns indicis i penso que no els agradarà gaire, perquè vostès no respecten –i aquí el Govern no ha respectat..., ni ara ni respectava abans– els conceptes constitucionals, no respecten la denominació que cada estatut dona al seu territori; no ho respecten perquè creuen que Barcelona és la capital d'un imperi o alguna cosa. Doncs no; Barcelona només és –i ho és– una gran ciutat i és la capital de Catalunya, però res més.

Per tant, deixin vostès de fer imperialisme també mediàtic, i intentem que es puguin veure totes les televisions públiques de tot arreu, que estic segur que tots els ciutadans volen veure totes les televisions.

Per tant, diem també que votarem una de les transaccions que s'ha proposat, perquè creiem que sí que s'ha d'intentar que hi hagi reciprocitat. Aquest és el nostre model, i creiem que és bo que a València es pugui veure TV3 i aquí es pugui veure el Canal 9, i totes les televisions públiques d'Espanya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Senyor Pujol, pot posicionar-se i pronunciar-se sobre les esmenes. Ho remarco: pronunciar-se sobre les esmenes. Tres minuts.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. A veure, en tot cas, en relació amb les esmenes que s'han presentat en aquesta moció, entenem que aquesta és una moció que relliga dos temes que afecten directament una persona: el punt de nexa entre dos temes és el president de la Generalitat de Catalunya; per barrejat que pugui semblar, l'actor és el mateix.

Els acceptem, senyors del tripartit, les esmenes 3 i 4. Els acceptem també, sempre que només afecti el punt 2 –és una transacció–, l'esmena número 5. *(Pausa.)* L'esmena número 5.

Amb relació a la resta d'esmenes, desnaturalitzen i amaguen la importància que nosaltres volem atorgar al ministeri. Convé no oblidar que el titular, i, per tant, l'habilitant, dels canals pels quals encara avui s'està emetent TV3 i Canal 33 a València, al País Valencià, és el Ministeri d'Indústria i Energia. Mirin-ho com vulguin! El titular dels canals és el Govern de l'Estat. Primera.

Segona. Jo no sé per què exactament el tripartit –ho sé, ho sé perfectament, perquè per què ens hem d'enredar, no?–, per què vol amagar la responsabilitat del president del Govern de Catalunya? Per què la vol amagar?

Escoltin –dirigit estrictament a Esquerra Republicana–, diguin-ne acords, diguin-ne compromisos, senyor Mòdol, o la resta de diputats. Consell Nacional d'Esquerra Republicana del 24 de març –Consell Nacional d'Esquerra Republicana del 24 de

març–; el primer punt diu: «Exigir al Ministeri d'Indústria que compleixi el seu compromís amb l'Acció Cultural del País Valencià perquè es mantingui l'emissió d'aquest canal al País Valencià.» Només dura menys d'un mes, la coherència, amb vostès? Això s'ho voten vostès internament i arriben aquí i demanen que es retiri i no ho pensen votar. Bé, en tot cas, els demanem coherència en aquest sentit.

No acceptarem, no podem acceptar l'esmena de supressió de l'afer Bolaño. Vostès ho volen silenciar, ho volen empètir; diverses vegades han fet referència a l'anècdota, a les disculpes. Coneguda, coneguda, només n'hi ha una, de disculpa, senyors, i d'amenaçes, n'hi ha unes quantes. I ja els ho he dit: això no és un tema personal entre el senyor Barbeta i el senyor Bolaño, és un tema entre el senyor Bolaño i la seva actitud i relació amb els periodistes d'aquest país, i de diferents mitjans, no només del grup en qüestió, de diferents mitjans.

Això, senyors diputats, senyores i senyors diputats, és la punta de l'iceberg. Aquí hi ha una pràctica i una actitud. I el problema és que afecta una persona d'altíssima confiança, fins i tot superior a la dels consellers que tenim aquí asseguts, del president de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el problema, en part, greu, que tenim.

Però el problema ètic el tindran vostès –el problema ètic el tindran vostès–, siguin-ne conscients. Jo dormiré tranquil; vostès ja veurem com dormen a partir d'ara, perquè vostès aquí, en el fons, el que estan avalant de forma directa o indirecta és una acció d'un amenaçador, és algú que s'ha comportat com un amenaçador i que forma part del nucli dur del Govern. Els mitjans públics ho han denunciat, confio que sabran continuar-ho fent, jo desitjo que no ho hagin de fer més. Voldria confiar, i els ho dic de veritat, i per això no els podem acceptar l'esmena de supressió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...voldria confiar que la classe política serà capaç d'esvair aquest tel, eh?, aquesta dinàmica, aquesta actitud amenaçadora que utilitza l'Oficina de Comunicació del president de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. No he arribat a entendre, quan el senyor Pujol feia referència a les esmenes que acceptava, que no acceptava la transacció. En qualsevol cas, nosaltres li demanàriem que si l'esmena número 5 dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana per Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és acceptada, doncs, poder-la votar per separat.

El president

Sí, en tot cas, el senyor Puig em sembla que també volia intervenir... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., parli. (*Veus de fons.*) No, doncs no va..., vermell és quan va.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. És acollint-me a l'article 88 del Parlament que demanaria justificar i argumentar per què demanem una votació especial en el punt 1 d'aquesta moció. De la lletra a, al punt 1, demanàriem votació secreta, atenent que el que es jutja, i en aquest cas es tracta, és la vulneració... No, ara justificaré dos grups parlamentaris o una cinquena part dels diputats, i aquí tinc les signatures corresponents per demanar al Ple que acordi, evidentment, d'acord amb l'article 88, votació secreta. Entenem que tractant-se de la vulneració d'un dret fonamental, recollit a l'article 20 de la Constitució, i entenent que podrien haver-hi, en aquest cas, consignes clarament partidistes per intentar evitar una posició més objectiva sobre aquest tema, demanàriem aquesta votació secreta. I aquí tinc i apporto als serveis de

la Mesa, senyor president, les signatures de vint-i-vuit diputats del Grup de Convergència i Unió per avalar aquesta petició.

El president

Si és així, cosa que ara comprovarem, haurem de procedir a una votació per tal de veure si la votació és secreta i, en tot cas, després faríem la votació.

Mentre es comprova això, els plantejo les votacions que hauríem de fer. Per una part, vostès demanarien la votació separada del punt *a*, entenc, la votació secreta estrictament del punt *a*, eh?, entenc només del punt *a*. (*Veus de fons.*) D'acord. Pel que fa a la resta, votariem el punt primer –i demano als portaveus que estiguin atents per si és aquest el correcte, el plantejament–, el punt primer de l'apartat *b*, que ha estat una de les esmenes acceptades; el punt segon i tercer de l'apartat *b*, que és una altra de les esmenes acceptades, i finalment el punt segon de quan la moció planteja instar el Govern. A dos punts, doncs, el segon seria el substituït per l'esmena cinquena. Ho torno a repetir o no cal? (*Veus de fons.*) No cal. Doncs, hem d'esperar...

(Pausa llarga.)

Per tant, la votació que faríem en primera instància, d'acord amb l'article 88 del Reglament i segons el que ha plantejat el portaveu de Convergència i Unió, amb les corresponents signatures d'una cinquena part dels diputats i diputades d'aquesta cambra, si la primera part d'aquesta votació, concretament la que fa referència al punt *a* de la moció, es faria secreta o no. Si es vota que sí, vol dir que es vol secreta; si es vota que no, vol dir que no es vol secreta. Ho dic per plantejar clarament els termes de la votació.

Comença la votació.

El resultat és 50 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions. Per tant, la votació no serà secreta, eh?

En aquest sentit, votem primer el punt *a*, entenc. Doncs, votem el punt *a* d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 68 vots en contra.

Seguidament votarem els punts 1, 2, 3 de l'apartat *b*, i el punt 2 de l'apartat en què s'insta el Govern, no? (*Veus de fons.*) No, no, que el senyor Sirera diu que no.

El Sr. Sirera i Bellés

En el benentès que vostè ha dit que el punt 2 de..., l'últim apartat de la moció queda substituït per l'esmena número 5 del grup...

El president

No, he dit que el punt 2 queda substituït per l'esmena 5, no els dos, sinó només el punt segon. Per tant, ens quedarà encara per votar el punt primer.

El Sr. Sirera i Bellés

Però nosaltres el que demanem, senyor president, és que el punt 2 quedi votat separat.

El president

Molt bé, doncs, votem primer aquest. Votarem el punt segon d'«insta el Govern...», d'acord? Queda clar, no?: «Insta el Govern a realitzar les gestions necessàries...» i aquest ha estat substituït per l'esmena cinquena. Queda clar?

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votarem ara, doncs, els punts 1, 2 i 3, que han estat substituïts respectivament per les dues esmenes abans esmentades, de l'apartat *b*.

Comença la votació.

Que ha estat aprovat per 115 vots a favor i 15 vots en contra.

I finalment ens queda..., bé, la resta de la moció, que seria el punt primer de l'«insta el Govern...».

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat per 47 vots a favor i 83 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de gestió de la sequera (tram. 302-00025/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de gestió de la sequera, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el darrer punt d'aquest ordre del dia és la substanciació d'una moció que vam posar a conseqüència d'una interpel·lació que vàrem fer al conseller Baltasar en un context de sequera extrema. Val a dir que algunes coses han canviat, però malgrat tot el problema estructural i de fons persisteix. Per bé que tinguem més reserves d'aigua, cosa de la qual ens alegrem i molt, això no vol dir, doncs, que el problema que portàvem aquí, a la tribuna del Parlament, amb aquella interpel·lació, s'hagi resolt, ni de bon tros. Al contrari, que algunes informacions, doncs, revelen..., de darrera hora, no referides als temes d'infraestructures hidràuliques, però sí que les relacions entre del Departament de Medi Ambient i el Ministeri de Medi Ambient revelen que o no es parlen o bé, quan ho fan, ho fan a través dels diaris per desautoritzar-se gairebé mútuament respecte a temes de política ambiental.

En aquella interpel·lació, recordaran, les senyores i senyors diputats que la varen poder seguir, que des del Grup de Convergència i Unió manifestàvem la nostra preocupació i oferíem alhora el nostre suport al Govern de la Generalitat pel fet que aquest no hagués assolit, conseqüència d'un mal conveni que va signar l'any 2005 el Departament de Medi Ambient i el Ministeri de Medi Ambient, a conseqüència d'aquell conveni el Govern de la Generalitat avui no ha assolit l'expectativa de 270 milions d'euros. I recordàvem que aquesta és una xifra importantíssima, és una quantitat substancial de diners, tant com allò que es recapta en quatre anys de cànon d'aigua, per fer un conjunt d'infraestructures hidràuliques.